

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Theses Theologicæ De Gratia, Libero Arbitrio,
Prædestinatione, &c. In Qvibus Doctrina Theologorum
Societatis Jesu contra Corn. Jansenii [Iansenii]
Augustinum Defenditur**

Derkennis, Ignatius

Antwerpiae, 1641

Art. III. De reprobatione bob solum præuisum peccatum originale.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73715](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73715)

CAP. II. ART. III. DE REPROBATIONE. 15

THEOPHYLACTVS in illud ad Coloss. 2. v. 14. Chirographum autem intelligimus vel confessionem, quam populus Israëliticus ipse scripsit, cum diceret ad Moysen: Omnia quæ dixit Deus, faciemus; vel sedus, quod pepigit Dominus in Adamo: Quocumque die ede-
ris, morieris.

RYPERTVS lib. 5. in Gen. cap. 33. Pactum meum irritum fecit, quia in Adam præuaricatus est, &c. Primus homo pactum Dei in paradiso præuaricatus est.

DD. SCHOLASTICI

Pro doctrina Societatis contra Iansenium.

THOMAS 1. 2. q. 81. art. 2. Originalis iustitia erat quoddam donum gratiæ toti humanæ naturæ diuinitus collatum in primo parente: quod quidem primus homo amisit per primum peccatum. Vnde sicut illa originalis iustitia traducta fuisset in posteros, simul cum natura, ita etiam inordinatio opposita.

DONAVENTURA in 2. dist. 30. art. 1. q. 2. Potuit Adam totam naturam corrumpere, & culpabilem facere suo peccato, triplici conditione concurrente. Prima, quia non erat tantum naturæ humanæ indiuiduum, sed totius naturæ principium. Secunda, quia non tantum fuit sibi datum mandatum, sicut singulari personæ; sed tanquam spiritui totius humanæ naturæ. Tertia, quia Adam innocentiam acceperat pro se, & pro tota sua posteritate.

SCOTVS in 2. dist. 32. q. 1. n. 12. Hæc persona quia est naturalis filius Adæ, ideo debitor est iustitiæ originalis datæ à Deo ipsi Adæ pro omnibus filiis: & caret ea: ergo habet peccatum originale.

ARTICVLVS III.

An post solum originale peccatum præuisum facta sit positua reprobatio, seu damnatio non electorum, ad pœnam gehennæ.

IANSENIVS. THEOLOGI SOCIET.

Manifestissimum est, non aliam agnoscere S. Augustinum reprobationis causam, nisi massæ perditæ meritum, seu peccatum originale, quo tota massa perit; & hoc esse causam non tantum negatiue reprobationis, seu non prædestinationis, sed etiam posituæ. Tom. 3. lib. 10. cap. 3. col. 1021. Hoc ipso reliqui, qui sic ab illo numero liberandorum beatissimo seclusi sunt, & negatiue reprobat, etiam posituè reprobat, dici possunt: Non enim sic præteriti sunt à Deo, vt quodammodo manserit voluntas eius de ipsorum salute, vel perditione suspensa; sed sic, vt fuerit voluntas fixa, eos relinquendi in eo statu, ex quo ceteros liberare statuebat. Ille autem contra dubium perditionis, ac damnationis est status. Tomo 3. lib. 10. cap. 2. col. 1014.

Cur ex duobus, quorum vterque originali

DEUS neminem ad ultorū suppliciiis æternis addicit, nisi præuisâ finali impœnitentiâ, ac actualium peccatorum demeritis: nam si solo originali præuiso Deus sententiam æternæ damnationis in reprobos ferat; directè vult, atque intendit eorum interitum, perditionem, ac mortem æternam; quare verum esse non potest, vt nolit mortem peccatoris reprobandi, vt nolit aliquem perire; vt ferid ad pœnitentiam inuitet, vt sincerè cum peccatoribus agat; imò & cum iustis non perseueraturis, quasi eorum salutem desideret. Paruulos verò sine baptismo vitâ functos non damnat addicendo suppliciiis gehennæ; sed tantum excludendo à regno; idque ne quidem, nisi morte eorum in originali

Iansenius.

Theologi Societatis.

nali culpâ maculatus est, hic, non iste reproberetur à Deo; rei illius nulla omnino causa ex parte hominis à nobis dari potest, sed pendet à puro beneplacito Dei. Tom. 3. lib. 10. cap. 4. col. 1022. Reprobatio est sententia iudicis reprobantis, ac damnantis. To. 3. lib. 10. cap. 5. col. 1024.

II. Falluntur qui putant hoc esse à perditionis massa discerni temporaliter, quod in tempore peccati remissione iustificari; vel hoc esse æterno Dei decreto à perditione discerni, quod ad peccati remissionem eligi, aut prædestinari. Tom. 3. lib. 10. cap. 3. col. 1022.

non erit vita æterna, a non erunt signati, & vncti Spiritu promissionis sancto, qui est pignus hæreditatis nostræ. Neque vera esse poterit renouatio mentis; neque vera iustitia, aut adoptio in filios, atque in ius regni; neque semel iustificati cum auxilio Dei in accepta iustitia perseverare poterunt; neque erunt iusti omnes perfectè vniti Christo, aut corporis eius viua membra; ac proinde neque in Christo IESU: nam nihil damnationis est iis, qui sunt in Christo IESU. Plurimum autem damnationis, imò tota damnatio iis, qui actuali sententiâ damnationis perfricti, delecti de libro vitæ, libro mortis inscripti sunt.

III. Quemadmodum qui ex puteo, in quem cecidit, ab alio gratis liberari debet, non est liberatus, dum ei funis datur, & extrahi ex parte capit, si propria malitiâ, vel infirmitate ex casu voluntario contractâ relabatur; ita nec ille à massâ (perditionis) discretus est, qui tantummodo peccati remissione decernitur purgandus; sed qui omnium pœnarum abolitione iustificandus. Tom. 3. lib. 9. c. 9. col. 933.

Consonant hæretici nostri temporis.

CALVINVS lib. 3. instit. cap. 22. §. II. & cap. 23. §. I. & 3. & cap. 24. §. 12.

CHAMIERVS Tomo 3. lib. 8. per totum.

CONTRA-REMONSTRANTES in Specimine Amstelrodami. art. 25. & 49.

PETRVS MARTYR in Ep. ad Rom. cap. 9. titulo de Prædestinatione.

lapsum adscribere, si gratiæ auxilium, quo iustus præuentus est, & infirmitatem ex lapsu contractam sanauerit, & malitiam abstulerit, a & Deo semel iustificatos non deserat, nisi prius ab ipsis deseratur.

ginali præuisâ, quam non magis per se ipse procurat, quam vitam vsque ad rationis vsum eorum baptizatorum, qui præciti sunt gratiam baptisimi finaliter perdituri.

II. Præcipua Catholice iustificationis capita conuelli necesse est, si iusti non perseveraturi adhuc pro illo ipso tempore, quo iusti sunt, hæreant in perditionis massa, æternæ damnationis rei, atque actuali sententiâ iudicis perfricti, quam in potestate illorum non sit euadere: nam iustificationis finalis causa

III. Funis quem Deus porrigit, qui in puteum originalis peccati prolapsi sunt, alius esse non potest, quam auxilium gratiæ eius, quod & ipsam infirmitatem sanat, & robur tribuit: quare dum illud Deus subtrahit, nullâ aliâ culpâ, nisi quâ lapsi sunt, præeunte, perinde agit, ac is, qui in puteum prolapsus funem porrigit cum firmo decreto cum non plenè extrahendi, atque ex parte extractum deserto fune ex destinato consilio relabi finit. Quid hoc est aliud quam ludificare miserum? Præsertim si funis hominem sic inuolueret, vt labi non posset, nisi eo præciso, quale auxilium gratiæ statuit Iansenius. Friuolum sanè est infirmitati, aut malitiæ reciduum

S C R I P T V R Æ

Pro doctrina Societatis contra Iansenium.

EZECHEIJS 33. v. 11. Nolo mortem impij, sed vt conuertatur impius à via sua & viuat.
MATTHÆI 18. v. 14. Sic non est voluntas ante Patrem vestrum, qui in cælis est, vt peccat vnus de pusillis istis.

Ad ROM. 2. v. 4. Ignoras quoniam benignitas Dei ad pœnitentiam te adducit, tu autem secundum duritiam, & impœnitens cor tuum thesaurizas tibi iram in diē iræ.

2. PETRI 3. v. 9. Patienter agit propter vos, nolens aliquem perire, sed omnes ad pœnitentiam reuertit.

In his omnibus locis agi de hominibus status natura lapsa, manifestū est, quorum si nolit Deus mortem, si nolit eos perire, si ad pœnitentiam expectet, illi q̄ thesaurizent sibi iram ob cor impœnitens; certè non solo natura lapsa statu, seu originali prauisio, in eos damnationis sententiam tulit.

ROM. cap. 8. v. 11. Nihil damnationis est iis, qui sunt in Christo IESV.

Hoc est iustificatis, quorum multi haud dubiè reprobi, quibus si nihil damnationis est, quamdiu sunt in Christo, certè non sunt reprobatī ob originale, quod iis remissum est.

C O N C I L I A

Pro doctrina Societatis contra Iansenium.

SYNODVS VALENTINA III. Anno Christi 855. can. 4. Aliquos ad malū prædestinatos esse, Diuinā Sp̄tate videlicet, vt quasi aliud esse non possint, non solū non credimus; sed etiam, si sunt qui tantum mali credere velint, cum omni detestatione, sicut Arausiana Synodus, illis anathema dicimus. *Vide eadem verba in Concilio Arausic. 2. cap. 25.*

Si malum pœna intelligas, habetur intentum; si verò malum culpa, idem efficitur: nam si reprobatī sint solo originali prauisio, alij finaliter esse non possunt, quam mali, adeoq; reprobatī.

SYNODVS EADEM CAN. 5. Alij, quia noluerunt permanere in salute fidei, quam initio acceperunt, ... ad plenitudinem salutis, & ad perceptionem beatitudinis nullo modo peruenere.

Igitur semel iustificati exclusi sunt à beatitudine, & damnati non ob originale, quod iis remissum est, sed ob peccata actualia, quibus iustitiam perdidērunt.

S S. P A T R E S

Pro doctrina Societatis contra Iansenium.

GREGORIUS NAZIANZENSIS in orat. de plaga grandinis post medium: Missa facta irā, quæ ipsius naturæ aduersatur, misericordiam, quæ ipsi naturā inest, amplectitur: ad illam à nobis vi petrahitur; ad hanc suapte natura fertur. Cū igitur non nisi coactus percuriat & c.

HIERONYMVS in cap. 1. Isaie v. 19. Liberum seruat arbitrium, vt in vtramque partem non ex præiudicio Dei, sed ex meritis singulorum, vel pœna, vel præmium sit.

Liberum certè arbitrium aperte designat actualia peccata, quibus prauisus Deus præmium decernit, aut pœnam.

HIERONYMVS in Ezechiel. 18. v. 23. Ergo Domini voluntas est omnes saluos fieri, & ad notitiam veritatis venire. Vbi cumque autem Dei videtur seuera & truculenta sententia, non homines, sed peccata condemnat.

Id est homines non secundum se, sed ob peccata, nimirum actualia; cū originali non obstante velit saluos fieri.

CHRYSOSTOMVS in Epist. ad Rom. Homil. 16. circa finem: Vnde ergo alij quidem vasa iræ, alij autem misericordiar: à propria voluntate. Deus autem admodum bonus cū sit, in vtrifque eandem ostendit bonitatem: etenim non eos modò, quos seruabat, miseratus est; sed & Pharaonem ipsum, quantum quidem in ipso fuit; eandem enim lenitatem, & illi, & hīs sunt affecti, qui si seruatus minimè fuit, rei totius culpa ab illius animo accidit; nam Dei partes, atque officia nihilominus accepit, quàm qui seruati sunt.

Pondera, à propria voluntate fieri vasa iræ, à Pharaonis animo culpam accidisse, quòd reprobatū sit.

AVGVSTINVS lib. 1. ad Simplicianum quest. 2. post medium: Noluit ergo Esau & non cucurrit; sed

C

fed

sed etsi voluisset, & cucurrisset, Dei adiutorio peruenisset, nisi vocatione contemptâ reprobus fieret.

Aduerte Esau non esse factum reprobum, nisi vocatione contemptâ, quod profectò ad actuale peccatum pertinet.

IDEM Ep. 57. ad Dardanum quest. 2. In compagem corporis Christi tanquam in viam structuram templi Dei, quæ est eius Ecclesia, nati homines . . . renascendo per gratiam transferuntur, tanquam de massa ruinæ ad ædificij firmamentum.

Renati igitur non sunt in massa ruina, siue perditionis, & consequenter ante finalem sortum lapsum præuicium non reprobati.

AVGVSTINVS lib. 6. Hypognost. paulo post initium: Ceteros pœna punit: quos idè punit, quia quid essent futuri præciuit: non tamen ipse fecit puniendos, vel prædestinavit.

Nimirum quid essent futuri finaliter, nam multos ex reprobis aliquando iustificatos fuisse, ac proinde ob originale non damnandos manifestum est.

Ibidem paulo post medium: Tenenda est inconcussa huius disputationis regula . . . peccatores in malis propriis, antequam essent in mundo, præcitos esse tantùm, non prædestinatos: pœnam autem esse eis prædestinatam secundùm quod præciti sunt (nempe in peccato mansuri finaliter) paruulos quoque non renatos prædestinatæ pœnæ esse obnoxios, qui præciti sunt, non propriis voluntatibus, nisi tantùm in Adæ peccato, quod traxerunt nalcenes, & in hoc manentes soluerunt tẽpus vitæ præsentis.

Vides aliter adultos ob mala propria, paruulos aliter pœna addici, & quidem quatenus præcisi in originali vitam claudere.

PROSPER ad Capitula Gallorum cap. 3. Quòd ergo huiusmodi in hæc prolapsi mala sine correctione pœnitentiæ defecerint; neque ex eo necessitatem pereundi habuerunt, quia prædestinati non sunt; sed idè prædestinati non sunt, quia tales futuri ex voluntaria præuicacitate præciti sunt.

Ibidem: Deum reliquerunt, & relictî sunt, & ex bono in malum propria voluntate mutati sunt; atque ob hoc, licet fuerint renati, fuerint iustificati, ab eo tamen, qui illos tales præcitiuit, non sunt prædestinati.

Ibidem Cap. 7. Quia illos ruituros propria ipsorum voluntate præcitiuit, ob hoc filiis perditionis nullâ prædestinatione disceuit.

In eundem sensum loquitur ibidem sententia 7. & ad obiectiones Vincentianas responsione 12.

In his omnibus pondera expressam causalem ob hoc, quia propria nempe voluntate lapsi sunt, esse reprobati.

FVLGENTIYS L. I. ad Monimum cap. 24. Prædestinavit illos ad supplicium, quos à se præcitiuit voluntatis malæ vitio discessuros.

DAMASCENVS lib. 2. de fide cap. 29. Non ad puniendos nos plasmauit, sed vt efficiat nos bonitatis suæ participes, vt bonus; peccantes autem puniri vult, vt iustus.

BEDA lib. questionum q. 13. post medium: Non est in Dei dispositione, quomodo peccator peccet; sed tamen eum sciat eum peccaturum, mortem ei præordinauit, vt verus iudex.

Et infr. 2. Prautas nostrâ ab æterno mala in conspectu Dei præsentauit: Deus illam ad mortem destinauit.

ORCVMENIYS ad Rom. 9. Quisque seipsum vas efficit iræ, quemadmodum & vas benignitatis, siue misericordiæ. Ita Pharaoni non Deus, sed ipsius malitia fuit causâ, vt pateretur eis, quæ passus est.

THEOPHYLACTVS in Epist. ad Roman. cap. 9. Iræ vas erat Pharao, hoc est homo, accendens iram Dei per propriam suam duriciem . . . factusque est vas iræ Dei capax apparatus ad interitum, id est à seipso, proprioque ingenio aptatum.

BERNARDVS serm. 5. de Natali Domini in med. Ex se sumit materiam, & veluti seminarium miserendi: nam quod iudicat, & condemnat, nos eum quodammodo cogimus.

AVGVSTINVS de Natura & gratia c. 26. Cùm (Deus) impium ad perfectam vitam iustitiamque perduxerit, non deserit, si non deseratur, vt piè semper, iusteque viuatur.

In eundem sensum loquitur de bono perseverantia cap. 6. & lib. 13. de Cinit. cap. 15. & de correptione & gratia cap. 11.

CYPRIANVS de oratione Dominica circa medium: Habenti Deum nihil deerit, si Deo ipse non deserit.

PROSPER ad 7. obiectionem Vincentianam: Deus priusquam deseratur neminem deserit. Similia reperit ad 14. & 16. obiectiones, & ad Cap. 11. Gallorum.

IDEM in sententiis super c. 7. Gall. Gratia Dei non prius eos deseruit, quam ab eis desereretur.

IDEM de vocatione Gent. cap. 12. Nullus fidelium à Deo non discedens relinquitur.

Consonat his Fulgentius lib. 1. ad Monimum cap. 13. & Hilarius ad illud Matth. 23. Ecce relinquitur vobis.

BERNARDVS lib. de Anima cap. 7. Non deserit sperantes in se, nisi prior ipse deseratur. Ex quibus omnibus patet semel iustificatos posse reprobari non posse, nisi ob peccata actiua cum sequenti infirmitate.

CAP. II. ART. IV. DE POENIS PARVULORVM. 19

stiam semel habitam, adeoq; non ob originale: nam reprobari non possunt, si in iustitia perseuerent: perseuerare autem possunt, quamdiu non deseruntur à Deo, quod fit per subtractionem auxilij gratia: sine specie enim probabilitatis contra Patrum horum expressam sententiam (qua ex contextu ipso patet) & à Tridentinum, commiscitur a sess. 6. c. 11. b Iansenius desertionem diuinam intelligi subtractionem gratia habitualis, seu sanctificantis. Auxilium igitur b com. 3. lib. gratia semel iustificatos nūquam deserit, nisi prius ipsi peccando Deum deserant; adeoq; nisi hoc peccato prauis reprobari non possunt. 3. cap. 19.

DD. SCHOLASTICI

Pro doctrina Societatis contra Iansenium.

D. THOMAS expressè negat ob solum originale posse aliquos addici supplicis gehennæ. Vide eius sententias articulo de penis paruulorum.

SCOTVS in 1. distinct. 41. quest. vnicâ §. secundum probatur. Cùm reprobare, sit velle damnare, reprobatio habebit ex parte obiecti rationem aliquam; scilicet peccatum finale præuulsum.

Hac eius videtur sententia, licet deinde rem in medio videntur relinquere, nihil apertè decidendo.
Ex aliis Scholasticis signanter tenent reprobatorem non fieri nisi peccatis actualibus aduulorum præuisis. HENRICVS Quodlib. 4. q. 14.

CARTHAGENA de Prædest. discursu 12. Conclus. 1. Ambr. Catharinus, & Ioannes à Bononia in episcul. de Prædestinat. Nazarius 1. p. q. 23. art. 3. Conclus. 5. & 6. Occamus in 1. dist. 41. quest. vnicâ. Gabriel ibid. art. 2. Guiliel. de Rubione in 1. dist. 40. qu. 1. art. 1. & 2. Camerarius Dialogo de Prædest. Bacon. Aureolus. Argentina. Albertus Pighius. Eckius. Michael de Medina. Oforius. &c.

ARTICVLVS IV.

An paruuli sine Baptismo vitâ functi puniantur
pœnâ gehennæ, siue sensus.

IANSENIVS.

THEOLOGI SOCIET.

Accuratè demonstratum est paruulos absque baptismo ex hac vita decedentes penis non tantum damni, sed insensibilibus ignis æterni plecti. Tom. 2. lib. 2. de stat. nat. lapsæ c. 25. col. 420.

Longius ab Augustini, & fortassis Ecclesie . . . mente recesserunt Scholastici, qui paruulis sine Baptismo morientibus, immunitatem à sensibilibus ignis æterni penis tribuerunt. Ibidem.

Non videtur diuinæ bonitati consentaneum, eos æternis cruciatibus addicere, qui nullū actuale peccatum commiserunt, cùm pœna sensus secundum D. Thomam conuersioni ad creaturam principaliter respondeat; & idè delinquenti infligatur, vt ordo per peccatum lapsus restauretur, dum inuitus sentire cogitur ordinem naturæ suæ perturbari, qui ordinem vniuersæ naturæ debitum peccando violauit.

SCRIPTURA

Pro doctrina Societatis contra Iansenium.

APŒCALYP. 18. v. 7. Quantum glorificauit se, & in deliciis fuit, tantum date illi tormentum, & luctum.

DECRETALES PONTIFICVM.

INNOCENTIVS III. cap. maiores de Baptismo. Pœna originalis peccati est carentia visionis Dg'i: actualis verò pœna peccati est gehennæ perpetuæ cruciatus.

C 2

SS. P. A.